

Panna Maria Sedmibolestná

Den po svátku Povýšení svatého kříže slavíme památku Panny Marie Bolestné. Souvislost mezi těmito dvěma svátky je zřejmá. Panna Maria stojící pod křížem svého Syna, prožívající s ním jeho utrpení. Vše ale začalo mnohem dříve, už s Ježíšovým narozením.

V Lukášově evangeliu čteme, jak rodiče přinesli dítě Ježíše do chrámu, aby za něj obětovali, co vyžadoval židovský zákon. Kněz Simeon při té příležitosti pronesl prorocství, že Ježíš je ustanoven k pádu a povstání mnohých a Mariinu duši že pronikne meč, aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí. Můžeme si představit, jak při těch slovech Marii píchlo u srdce. A Lukáš dodává, že to všechno uchovávala v srdci. To znamená, že i bolest byla v jejím srdci stále přítomná.

Ve 12. století začínají němečtí benediktini rozvíjet úctu k jednotlivým bolestem Panny Marie. Ve 13. století v Itálii nedaleko Florencie učinil nově vzniklý řád Servitů z rozjímání o sedmi bolestech Panny Marie ústřední téma své zbožnosti. Vytvořil růženec sedmi bolestí Panny Marie a také černý škapulíř, zasvěcený Panně Marii Bolestné. Je katolickou tradicí pomodlit se za každou bolest Panny Marie Otčenáš a sedm Zdrávasů.

Toto je sedm bolestí Panny Marie:

1. Simeonovo prorocství
2. Útěk do Egypta
3. Ztracený dvanáctiletý Ježíš v chrámě
4. Setkání Panny Marie s Ježíšem na jeho křížové cestě
5. Ukřižování
6. Probodení Ježíšova boku kopím
7. Ježíšův pohřeb

1. Simeonovo prorocství (Lk 2, 34-35)

Pán přichází poprvé do svého chrámu. Přichází jako velekněz, který je zároveň obětí. Prolití jeho krve, které začíná zde, nám o nás má odhalit kdo jsme a jaké je naše smýšlení.

Úcta k Panně Marii Bolestné je vyzkoušeným prostředkem, když o sobě potřebujeme poznat nějakou skrytou věc. Třeba nějakou skrytou vadu, neřest, problém, který se nám nedaří uchopit. Často si o něčem myslíme, že je to náš hlavní problém, ale zdroj problému může ležet hlouběji a my si toho nemusíme být vědomi. Také je vhodné prosit Pannu Marii Bolestnou, aby nám odhalila zlo, které je kořenem problému v naší rodině, generačního ducha, který se často dokáže skrývat a maskovat za věcmi, které jsou sice očividné, nicméně druhotné.

Simeon zpívá svůj chvalozpěv. Je to vyjádření radosti, ale také únavy z dokončené práce. *Nyní Pane propouštíš svého služebníka v pokoji...* Prorokyně Anna, stará žena, se k radosti nad Ježíšem připojuje. Je to zajímavý moment, ve kterém se setkává bolest s radostí. Vždyť obětování Páně je zároveň předmětem čtvrtého tajemství radostného růžence. Panna Maria stojí bez pohnutí a posluchá. Žena, která zná Písma a ví o utrpení Hospodinova Služebníka,

jak je předpovídá třeba prorok Izaiáš, všechno uchovává v srdci. A slyší, že její vlastní srdce pronikne meč. Řecké slovo *rhompaia* je meč, který používali divocí Thrákové. Nikoliv kultivovaný dvojbřitý meč *machaira*. Je to meč jezdce na bílém koni Apokalypsy - smrti - s mocí pobít čtvrtinu všeho živého na zemi.

Meč, o kterém prorokuje Simeon, je zřejmým odkazem na ukřižování. Panna Maria se od tohoto okamžiku začíná připravovat na chvíli, ve které bude provázet Synovo umírání. Co všechno jí asi v té chvíli prošlo hlavou. Stojí v chrámě, kde se každý rok zabíjelo o velikonocích přes čtvrt miliónu beránků, jak dosvědčuje židovský historik Josephus Flavius. Slyší Simeona mluvit o pádu a povstání mnohých, slyší o meči slyší o oběti.

Její bolest je však zároveň prodchnuta radostí, neboť její jistota je kompletně a absolutně v Bohu a uvědomuje si, že toto je smysl, důvod, proč jí Bůh dal svého Syna a proč ho skrze ni poslal do světa. Ví, že bez oběti a bez bolesti nemůže nastat spása.

Problémem naší doby, možná tím hlavním problémem je, že **nejsme vůbec ochotni trpět**. Musíme se vyhnout utrpení za každou cenu. Nesmíme dovolit, aby nás něco ohrozilo. Obklopujeme se jistotami a pohodlím. Vytváříme "bezpečné prostory" - "safe spaces", kde se nesmí nikomu zkrivit vlas i za cenu, že se popře pravda ve jménu politické korektnosti. Spoléháme na odborníky, kteří vyřeší všechny naše strachy, nejnověji strach z nepolapitelného viru, před tím z globálního oteplování a tak dále. Vzdáváme se tak odpovědnosti za svůj život, žitý před Bohem. Když přijde na věc, vždy můžeme obvinít z naší smůly a obtíží ty druhé, nebo klidně samotného Boha. Je to ďábelské. Stávají se z nás zbabělci, kteří nejsou ochotni svědčit před druhými, dokonce před vlastní rodinou a dětmi o pravdách, často nepohodlných. Nemáme kuráž bránit Boží království a jeho hodnoty. Jsme neteční. Nevšímáme si proto druhých, nevychováme děti, necháváme je, "aby si k tomu všemu došly samy" a schováváme se za obrazovkami svých mobilů a počítačů, do svého osobního bezpečného prostoru. Kéž Boží slovo, ostrý dvojsečný meč, pronikne za všechny tyto naše "bezpečné" hradby a zajede do srdce, ledví a do morku našich kostí. Že to nebude bez bolesti, to si můžeme být jistí. Máme však možnost hledat své skutečné útočiště u Té, která se svým Synem sdílela všechny jeho bolesti v plné míře a která v nich nacházela smysl a tak i radost.

Panna Maria Bolestná, *oroduj za nás*.

pokračování